

YRJÖ ARMAS HUKKINEN.

* 14. 5. 1886 — † 30. 12. 1946.

Muist sanat, jotka tri VEIKKO KANERVO esitti Suomen Maataloustieteellisen Seuran kokouksessa huhtikuun 23 päivänä 1947.

Vuoden 1946 viimeistä edellisenä päivänä kuoli armottoman sairauden murtamana Maatalouskoelaitoksen tuhoeläinosaston johtaja, professori YRJÖ ARMAS HUKKINEN. Maamme hyönteistieteellistä tutkimusta ja kasvinsuojelua oli kohdannot raskas menetys.

Prof. Hukkinen oli syntynyt Kuhmoisissa 14. 5. 1886. Hän suoritti koulunkäyntinsä Hämeenlinnan Suomalaisessa Klassillisessa Lyseossa ja tuli ylioppilaaksi v. 1904. Opintojaan hän jatkoi Helsingin yliopiston maanviljelystaloudellisessa tiedekunnan osastossa. Jo kouluajanaan hän osoitti harrastusta luonnontieteisiin. Opiskeluaikana tämä harrastus yhä vahvistui ja alkoi suuntautua entomologiaan sekä nimenomaan sen sovellettuun puoleen, tuhoeläintutkimukseen, mitä osoittavat hänen ensimmäiset julkaisunsa, jotka koskevat tuhoeläinten esiintymistä ja heinän siemenviljelyä kohdanneita tuhoja vuosina 1911 ja 1912. Näitä tutkimuksia varten hän sai v. 1912 senaatin myöntämän apurahan. Samalla hän hoiti ylioppilasvuosiinaan eräitä maatalousalan toimia ja oli mm. eräiden Hämeen pitäjäiden maanjako-oikeuksien sihteerinä. Fil.kandidaattitutkimuksen hän suoritti v. 1912. Seuraava vuosi,

1913, merkitsi hänen kohdaltaan lopullista ratkaisua alan valinnassa, sillä silloin hän tuli assistentiksi Suomen Maanviljelystaloudellisen koelaitoksen Entomologiselle osastolle. Tällä osastolla, joka laitoksen uudestijärjestelyn jälkeen v:sta 1924 on toiminut Maatalouskoelaitoksen tuhoeläinosastona, hän sitten suoritti pitkän, lähes kolme ja puoli vuosikymmentä kestäneen elämäntyönsä, pysyen alalle uskollisena kuolemaansa asti. Vuodesta 1924 hän toimi ensimmäisenä assistenttina ja hoiti v:sta 1928 lähtien samalla osaston johtajan virkaa vuoteen 1937 asti, jolloin hänet nimitettiin vakinaiseksi osaston johtajaksi ja professoriksi. Maatalous- ja metsätieteiden lisensiaattitutkinnon hän suoritti v. 1936.

Lukuisilla Skandinavian maihin, Viroon, Saksaan, Itävaltaan ja Unkariin tekemillään opintomatoilla prof. Hukkinen tutustui eri maiden tuhoeläintutkimukseen ja kasvinsuojelutoimintaan sekä alan laitoksiin. Muutamilla matkoillaan hän suoritti eräitä hyönteisryhmiä, kuten lehtipistiäisiä ja ripsiäisiä koskevia tutkimuksia ja perehtyi näihin ryhmiin etevimpien erikoistuntijoiden johdolla. Hän osallistui myös moniin entomologi- ja kasvinsuojelukongresseihin.

Prof. Hukkisen tutkimustoiminta kohdistui aluksi tuhoeläinten esiintymisen ja yksityisten lajien biologian selvittämiseen. Tätä silmälläpitäen hän teki runsaasti matkoja maamme eri seutuihin ja keräsi laajoja ja monipuolisia aineistoja hyvin monista tuholaislajeista. Näiden tutkimusten tuloksina ilmestyivät jo v. 1913 hänen ensimmäiset tieteelliset julkaisunsa, joissa on tehty selkoa peltoviljelyksen tuholaisten esiintymisestä vuosina 1911 ja 1912. Vuonna 1925 ilmestyneeseen laajaan teokseen »Tiedonantoja viljelyskasveille vahingollisten eläinlajien esiintymisestä Pohjois-Suomessa» on kerätty kaikki silloiset tiedot tuhoeläinten esiintymisestä ja merkityksestä maan pohjoisosissa. Näiden tutkimustensa perusteella hän sai selvän kuvan tuhoeläinlajistosta sekä tuholaisten taloudellisesta merkityksestä. — Yksityisiä tuhoeläinlajeja koskevista tutkimuksista tänä kautena mainittakoon tutkimukset marjaluteesta (*Dolycoris baccarum*), korvakekärsäkkästä (*Phytonomus nigrirostris*), herukan äkämäpunkista (*Eriophyes ribis*), nystyikärsäkkästä (*Ceuthorrhynchus quadridens*), rapsikuoriaisesta (*Meligethes aeneus*), ojukepistiäisestä (*Pachynematus pumilio*), odelmakehrääjästä (*Dasychira selenitica*), hessiläissäskestä (*Mayetiola destructor*) ja sinappikuoriaisesta (*Phaedon cochleariae*). Ansiokkaimpiin näistä tutkimuksista kuuluu »Havaintoja herukan äkämäpunkin (*Eriophyes ribis* Nal.) esiintymisestä Suomessa» (v. 1923), jossa hän on perusteellisesti selvittänyt punkin esiintymistä ja leviämistä sekä osoittanut tämän lajin vähitellen muodostuneen todelliseksi vaaraksi mustaherukan viljelylle maassamme. Samalla on esitetty toimenpiteet, jotka ovat tarpeen punkkisaastunnan leviämisen ehkäisemiseksi. Yksityiskohtainen ja ansiokas on myös (yhdessä W. M. Linnaniemen kanssa) tutkimus odelmakehrääjästä »Zur Biologie und Verbreitung der *Dasychira selenitica* Esp. mit besonderer Berücksichtigung ihres Massenauftrittens in Finnland» (v. 1921). Siinä on selvitetty tarkoin lajin kehitysvaiheet, sen taloudellinen merkitys ja syytä joukkoesiintymiseen.

Jo tutkimustoimintansa alkuvaiheissa prof. Hukkinen kohdisti huomionsa ripsiäisiin (*Thysanoptera*), minkä ryhmän selvittäminen sittemmin muodostuikin hänen

erikoisalakseen. Vuosien mittaan hän keräsi niistä laajoja aineistoja ja suoritti yksityiskohtaisia tutkimuksia useista lajeista. Tämän, meillä entuudestaan verratun vajavasti tunnetun ryhmän erikoistuntijana hän kuului aikamme pätevimpiin. Päähuomion hän kohdisti vahingollisiin ripsiäislajeihin ja erityisesti niiden merkitykseen heinä- ja viljakasvien valkotähkäisyyden aiheuttajina. Näistä tutkimuksista on ennen muita mainittava hänen väitöskirjansa »Tutkimuksia nurmi-puntarpään (*Alopecurus pratensis* L.) siementuholaisista. I. *Chirothrips hamatus* Tryb., puntarpääripsäinen» (v. 1936). Siinä hän on perusteellisesti selvittänyt tämän lajin elintavat ja merkityksen siementuholaisena, mitkä seikat siihen mennessä olivat täysin tuntemattomat. Hän osoitti puntarpääripsiäisen olleen meillä yleensä pahimpana puntarpään siemenen voittajana, joka on vuosittain turmellut 25.4—36.8 % siemenistä. Samalla hän selvitti lajin torjuntamahdollisuuksia. Maamme ripsiäisiä koskevat faunistis-systemaattiset selvitykset kuuluvat niinkään hänen ansiokkaimpiin tutkimuksiinsa. Niiden tuloksia hän esitti julkaisuissa »Verzeichnis der Thysanopteren Finnlands» (v. 1935—1936), »Beiträge zur Kenntnis der Thysanopteren Finnlands. 1—8. (v. 1937—1942) sekä »Blick auf die Erforschung der Thysanopterenfauna Finnlands, besonders ihrer schädlichen Arten» (v. 1942). Prof. Hukkisen tutkimustyön ansiosta maamme ripsiäisfauna on nyt paremmin tunnettuja kuin monien muiden maiden, ja käsitys ripsiäisten taloudellisesta merkityksestä on huomattavasti selventynt. Hänen tarkoituksenaan oli keräämiensä aineistojen nojalla laatia niistä useita julkaisuja, ja näistä ehkä ainakin tärkein, Suomen tuhoripsiäisiä käsittelevä, joka jo oli melko pitkälle valmistettu, voitaneen tuhoeläinosaston ja näihin tutkimuksiin kiinteästi osallistuneen prof. rouva Hukkisen toimesta saattaa julkisuuteen.

Tutkimukset tuhoeläinten esiintymisestä ja biologiasta muodostivat vankan pohjan tuholaisten torjuntaa ja kasvinsuojelua koskeville tutkimuksille ja käytännölliselle torjuntatyölle, jotka olivat prof. Hukkisen miltei kaikkien töiden keskeisimpänä päämääränä. Torjuntaa koskevat tutkimukset pääsivätkin hänen toiminnassaan vahvasti etualalle jo 1920-luvulla, jolloin sinappikuoriainen alkoi uhkaavassa määrässä tuhota Etelä-Suomen ristikkukaisviljelmiä. Kun kävi ilmeiseksi, että sinappikuoriaisesta voi muodostua mitä vakavin vaara koko maan ristikkukaisviljelylle, kohdistettiin prof. Hukkisen toimesta osaston miltei koko työvoima torjuntakeinojen kokeilemiseen. Kokeita suoritettiin varsin suuri määrä monilla aineilla. Nämä samoin kuin useihin muihin tuholaisiin kohdistuvat kokeet prof. Hukkisen järjesti yhteistoiminnassa viljelijäväestön kanssa tavallisilla talousviljelmillä. Koealat olivat hyvin laajat, samana kesänä jopa kymmeniä hehtaareja juurikasviviljelmiä. Näin laajat koealat olivatkin aivan välttämättömiä selvitetäessä sinappikuoriaisen kaltaisten, herkästi liikkuvien tuholaisten torjuntaa. Niissä saadut kokemukset ovat sitäpaitsi paremmin käytäntöä palvelevia kuin pienillä koeruuduilla saadut. Hyvin suureksi on arvioitava myös niiden kasvinsuojelua edistävä propaganda-arvo.

Näissä kokeissa osoittautuivat arseenipölytykset varsin tehokkaaksi keinoksi sinappikuoriaista ja monia muita tuholaisia vastaan. Prof. Hukkinen oivalsi tämän

keinon suuret edut ruiskutuksiin verrattuna nimenomaan peltoviljelmillä. Ei ollut kuitenkaan käytettävissä tehokkaita myrkkypölytteen levittämislaitteita, mikä oli huomattavana pölytteen käytön yleistymisen haittana. Tämän puutteen poistamiseksi prof. Hukkinen ryhtyi tarmokkaisiin toimenpiteisiin, ja tuloksena oli työnnettävä »Puhuri»-pölytin, joka oli entisiä käsi- ym. pölyttimiä paljon tehokkaampi. Voimakkaan valistustyön ansiosta saatiin ennakkoluulot muutamien vuosien kuluksi murretuksi, ja pölytysmenetelmä arseenipölytteillä ehti jo muodostua tavallaan yleiskeinoksi monia tuholaisia vastaan ja koitua suureksi hyödyksi maataloudellemme, ennen kuin nykyiset tehokkaammat aineet (DDT ja gammeksaani) ilmestyivät. Näiden tultua käytäntöön on pölytysmenetelmällä oleva vielä paljon suurempi merkitys maataloustuotantomme kohottamisessa.

Sinappikuoriaiskokeiden yhteydessä muodostui tärkeäksi ja ajankohtaiseksi kysymykseksi eri pölytteen tehon tarkka määrittäminen. Tätä silmällä pitäen kehitettiin tuhoeläinosastolla prof. Hukkisen johdolla tarkka ja käytännöllinen laboratoriokoemenetelmä, jolla on tutkittu jo monien kymmenien valmisteen teho sinappikuoriaiseen ja useihin muihin lajeihin.

Torjumismenetelmien selvittäminen ja torjunta-aineiden tehotutkimukset kuuluivat tärkeänä osana siihen työhön, jota prof. Hukkinen teki suurella antaumuksella käytännöllisen kasvinsuojelun hyväksi. Hän pani alulle kauppataimistojen säännöllisesti toistuvan tarkastuksen ja puhdistustyön, mistä on ollut tuntuvaa hyötyä tuhoeläinsaastunnan uusille hedelmä- ja marjaviljelyksille leviämisen ehkäisemisessä. Suuri merkitys on ollut myös hänen toimestaan aloitetuilla kasvihuoneiden ja myllyjen tarkastuksilla ja puhdistustoimenpiteillä.

Tuhoeläintutkimuksen ja kasvinsuojelun erikoisluonne sekä hankaluudet, joita tämän alan kehityksen tiellä on esiintynyt, johtivat prof. Hukkisen ajatukseen, että asian onnellinen ratkaisu on löydettävissä vain perustamalla maahamme muusta maatalouskoetoinnasta erillinen ajanmukainen kasvinsuojelulaitos. Ulkomaiset esikuvat lisäksi vahvistivat tätä käsitystä. Tämän päämäärän saavuttamiseksi hän teki vaivojaan säästämättä ja vastuksista lannistumatta uupumattomasti työtä. Hän laati useaan otteeseen esityksiä kasvinsuojelulaitoksen perustamiseksi, viimeksi v. 1944 valtion kasvinsuojelutoimikunnalle. Vaikkakaan hänen ei suotu nähdä tätä päämäärää saavutettuna, on hänen työnsä sen hyväksi epäilemättä vienyt asiaa voimakkaasti eteenpäin, ja mahdollisesti laitos kerran vielä syntyy pääasiassa hänen tekemiensä suunnitelmien mukaisesti.

Käytännöllistä tuholaiistorjuntaa ja kasvinsuojelua prof. Hukkinen pyrki edistämään monin muinkin tavoin. Varsin huomattava merkitys tässä suhteessa on hänen laatimillaan tuholaiistorjuntaoppailla (mm. »T ä r k e i m m ä t p e l t o k a s v i e m m e t u h o l a i s e t» v. 1920 sekä »T u h o l a i s t o r j u n n a n o p a s. I. T u h o l a i s t e n t o r j u n t a h e d e l m ä - j a m a r j a v i l j e l y k s e s s ä» v. 1933) sekä niillä lukuisilla artikkeleilla, joita hän kirjoitti tieto- ja käsikirjoihin sekä aikaus- ja sanomalehtiin.

Prof. Hukkisen asiantuntemusta tuhoeläintutkimusta ja kasvinsuojelua koskevissa asioissa jouduttiin tarvitsemaan useissa julkisissa tehtävissä ja tilaisuuksissa. Hän oli mm. mukana kasvinsuojelulain valmistelutöissä, asiantuntijana myrkkyy-

asetuksen uudistamistyössä, jäsenenä maatalouden koetoiminnan kasvinsuojelijaostossa sekä neuvontajärjestöjen kasvinsuojelukomiteoissa. Näissä hän toi voimakkaasti esiin kasvinsuojelualan merkityksen, sen tehtävät ja ne uudistukset, jotka tämän alan edistämiseksi olisivat tarpeen.

Prof. Hukkiselta riitti virkatehtävien ohella harrastusta paljoo muuhun. Hän johti mm. maatilojensa hoitoa Kuhmoisissa, käyttäen näiden viljelmiä huomattavan suuressa määrässä tuhoeläintutkimuksiin ja torjuntakokeisiin. Siellä hän loma-aikoina päästi oikeuksiinsa rakkautensa eräretkiin, seuranaan tavallisesti joku hänen ajokoiristaan, joiden kasvattaminen niinikään kuului hänen mieliharrastuksiinsa. Musiikki, ennen muuta laulu, oli prof. Hukkisen muista harrastuksista ilmeisesti hänelle rakkain ja eniten merkitsevä. Hän otti innolla osaa ensin YL:n ja myöhemmin LM:n toimintaan. — Prof. Hukkinen oli lukuisten tieteellisten ja maataloudellisten seurojen ja yhdistysten jäsen. Maataloustieteellisen seuran varapuheenjohtajaksi hän tuli vuonna 1946.

Prof. Hukkisessa olivat yhdistyneinä sopusointuisesti avarakatseinen maatalousmies ja etevä tutkija. Hän suoritti tutkimustyönsä suurella innolla ja perusteellisuudella. Käytännön maatalousmiehenä hän oivalsi helposti, miten tutkimusten tuloksia voitaisiin soveltaa käytäntöön. Se, mitä hän on saanut aikaan tuhoeläintutkimuksen ja kasvinsuojelun alalla maassamme, on monessa suhteessa urauurtavaa ja suuntaa viitoittavaa. Optimistiseen maailmankatsomukseen yhdistyneellä hämäläisellä sitkeydellä ja itsepäisyydellä hän vastuksista lannistumatta taisteli niiden päämäärien hyväksi, jotka katsoi oikeiksi. Ehtymätön työtarmo ja esimerkillinen harrastus alaan pidättivät hänet usein myöhäiseen yöhön asti työn ääressä. Hänen suhtautumisensa kanssaihmiisiin oli rehtiä ja toverillista, mikä teki työskentelyn hänen kanssaan miellyttäväksi ja luottamukselliseksi.

PROFESSORI YRJÖ HUKKISEN TÄRKEIMMÄT JULKAISUT.

- 1912 Kylvöheinän viljelystä vuosina 1911 ja 1912 kohdanneista sientuhoista. *Maatalous*, 5.
- 1913 Edellisen jatkoa. *Maatalous*, 6.
- Huomioita peltokasviviljelystä rasittaneiden tuhohyönteisten esiintymisestä vuosina 1911 ja 1912. Huomioita orasperhosen ja marjaluteen esiintymisestä eräissä Hämeen seuduissa vuosina 1911 ja 1912. Hämäläisosakunnan kotiseutujulkaisuja, I.
- 1915 Marjalude (*Dolycoris baccarum* L.). Tiedonantoja Maamiehille, 16.
- 1917 Peltokasveja maassamme vahingoittavista rakkojalkaisista (*Thysanoptera*). Tiedonantoja Maamiehille, 50.
- Rakkojalkaiset valkotähkien aiheuttajina. *Maatalous*, 10.
- 1918 Peltokasvien tuholaiset. J. F. Sunisen Maanviljelysoppi.
- 1919 Rapsikuoriaisesta ja sen torjumisesta. Tiedonantoja Maamiehille, 58. (Yhdessä Niilo A. Vappulan kanssa).
- 1920 Tärkeimmät peltokasviemme tuholaiset.
- Sokerijuurikasviviljelyn tuholaisvaaroista maassamme. *Agr. Yhd. julk.*, 12.
- 1921 Zur Biologie und Verbreitung der *Dasychira selenitica* Esp., mit besonderer Berücksichtigung ihres Massenauf tretens in Finnland. *Acta Soc. F. et Fl. Fenn.*, 48. (Yhdessä W. M. Linnaniemen kanssa).

- 1922 Mitteilungen über einen neuen Gallenerzeuger und Schädling der schwarzen Johannisbeere — *Pachynematus pumilio* Knw. Deutsche Ent. Zschr., 1922.
Kasvinviljelyksen tuholaiset. Suomen Maatalous, I.
Hessiläiskärpänen (*Mayetiola destructor* Say), uusi vaarallinen viljelyskasviemme tuhoaja. Tiedonantoja Maamiehille, 70.
Tuholaisten levenemisestä peltoviljelyksiimme kylvösiemenestä. Maatalous, 15.
Tiedonantoja eräistä viljelyskasveja vahingoittavista äkämäsääskilajeista (*Mayetiola destructor* Say, *Dasyneura leguminicola* Lintn. ja *Cecidomyia* (coll.) sp.). Notulae Entomologicae, 2.
- 1923 Havaintoja herukan äkämäpunkin (*Eriophyes ribis* Nal.) esiintymisestä Suomessa. Valt. maatalouskoet. julk., 23.
- 1924 Sinappikuoriainen uhkaa hävittää juurikasvit laajoilta aloilta maastamme. Maatalous, 17.
- 1925 Tiedonantoja viljelyskasveille vahingollisten eläinlajien esiintymisestä Pohjois-Suomessa. Valt. maatalouskoet. julk., 25.
- 1926 Notizen über unsere Schädlinge und Nützlinge. 1. *Cyaniris argiolus* L. als Schädling der Schwarzen Johannisbeere (*Ribes nigrum*). 2. *Lycaena* sp. (? *semiargus* Rott.) als Beschädiger der Samen-ernte des Klees. Notulae Entomologicae, 6.
- 1927 Notizen über unsere Schädlinge und Nützlinge. 3. *Notocelia rosaecolana* Dbld. in Finnland als Feind von Rosen angetroffen. Notulae Entomologicae, 7.
- 1928 Peltokasvipölytin »Puhuri». Uusi käytännöllinen keino kasvituhoojia vastaan. Valt. maatalouskoet. tiedonant., 9.
- 1930 Über das Auftreten und die Bekämpfung des Meerrettichblattkäfers (*Phaedon cochleariae* Fabr.) in Finnland. Anz. f. Schädlingskunde. — Verhandl. d. Deutschen Ges. f. ang. Entom. E. V. auf der achten Mitgliederversammlung zu Rostock vom 24.—28. August 1930.
- 1931 Vom Gebiete der Thysanopterologie. 1. Der Stand unserer Kenntnisse von den Thysanopteren Europas. Notulae Entomologicae, 11.
- 1932 Notizen über unsere Schädlinge und Nützlinge. 4. Die Thysanopterenlarven als Beute der Grabwespe *Spilomena troglodytes* v. d. Linden. Notulae Entomologicae, 12.
- 1933 Tuholaistorjunnan opas. I. Tuholaisten torjunta hedelmä- ja marjaviljelyksessä.
- 1934 Über die Weissährigkeit der Gramineen. 1. Streit über die Thysanopteren als Weissährigkeits-erreger. Maataloustiet. Aikak., 6.
- 1935 24 Kertomus tuhoeläinten esiintymisestä Suomessa vuosina 1924 ja 1925. Valt. maatalouskoet. julk., 69. (Yhdessä Niilo A. Vappulan kanssa).
New Type of Multiple Thermohygrostate for Use in Experimental Entomology. Suomen Hyönteistiet. Aikak., 1. (Yhdessä Vilho Väisälän ja P. Kontkasan kanssa).
Für die Fauna Finnlands neue Thysanopteren. Ibid.
Die Wiesenwanze tritt auch in Finnland drohend auf. Ibid.
- 1936 Tutkimuksia nurmipuntarpään (*Alopecurus pratensis* L.) siementuholaisista. 1. *Chirothrips hamatus* Tryb., puntarpääriipsiäinen. Valt. maatalouskoet. julk., 81.
Verzeichnis der Thysanopteren Finnlands. Suomen Hyönteistiet. Aikak., 1.
Verzeichnis der Thysanopteren Finnlands. Suomen Hyönteistiet. Aikak., 2.
25 Kertomus tuhoeläinten esiintymisestä Suomessa vuosina 1926 ja 1927. Valt. maatalouskoet. julk., 82. (Yhdessä J. Liston ja Niilo A. Vappulan kanssa).
Überblick über das Auftreten von Pflanzenschädlingen in Finnland i. J. 1935. Maataloustiet. Aikak., 8.
- 1937—1942 Beiträge zur Kenntniss der Thysanopteren Finnlands. 1—8. Suomen Hyönteistiet. Aikak., 3, 4, 5, 6, 8. (Yhdessä Valma Syrjäsen kanssa).
- 1942 Blick auf die Erforschung der Thysanopterenfauna Finnlands, besonders ihrer schädlichen Arten. Suomen Hyönteistiet. Aikak., 8.
- 1943 Uudet vadelmatuholaisemme: vattukoi, vatun versokoi ja ruusukääriäinen. Puutarha, 46.
- 1944 Arsenikkipölytyksestä tuholaistorjunnassa. Koetoiminta ja Käytäntö, 1.
- 1946 DDT-aineet tuholaistorjunnassa. Maatalous ja Koetoiminta, I.

REFERAT

YRJÖ ARMAS HUKKINEN.

* 14. 5. 1886, † 30. 12. 1946.

Der Direktor der Abteilung für Tierschädlinge in der Landwirtschaftlichen Versuchsanstalt, Professor Dr. der Landwirtschafts- und Forstwissenschaft Yrjö Armas Hukkinen, starb am 30. Dezember 1946 im Alter von 60 Jahren. Er bestand 1904 die Abiturientenprüfung, 1912 die Cand.phil.-Prüfung in der Abteilung der Landwirtschaftlichen Fakultät der Universität Helsinki sowie 1936 die Lizentiatprüfung der Landwirtschafts- und Forstwissenschaft. Er arbeitete seit 1913 an der Abteilung für Tierschädlinge der Landwirtschaftlichen Versuchsanstalt, erst als ausserordentlicher Assistent bis 1924, dann als erster Assistent, zugleich von 1928 an als Stellvertreter das Amt des Direktors der Abteilung versehend, bis 1937, als er zum festangestellten Direktor der Abteilung und zum Professor ernannt wurde.

Professor Hukkinens Untersuchungen betrafen anfangs das Auftreten tierischer Schädlinge und die Biologie einzelner Arten sowie ihre Bekämpfung. Später wurde die Gruppe *Thysanoptera* der Hauptgegenstand seiner Forschungen. Seine Dissertation, »Tutkimuksia nurmipuntarpään (*Alopecurus pratensis* L.) siementuholaisista. (Untersuchungen über die Samenschädlinge des Wiesenfuchsschwanzes.) I. *Chirothrips hamatus* Tryb., puntarpääriipsiäinen» (Wiesenfuchsschwanz-Thrips) (1936), galt dieser Gruppe, wie auch viele seiner faunistisch-systematischen sowie die Weissährigkeit erforschenden Untersuchungen.

Praktische Schädlingsbekämpfung und Pflanzenschutz in seinen verschiedenen Formen waren im Grunde das Hauptziel fast aller Untersuchungen Professor Hukkinens. Dank seinem Wirken hat denn auch dieses Gebiet in Finnland in den letzten Jahrzehnten bedeutende Fortschritte gemacht. Insbesondere hat er sich als Entwickler einer Verstäubungsmethode, unter anderem als Erfinder des besonders wirksamen Verstäubers »Puhuri«, verdient gemacht. Zur Förderung der Schädlingsbekämpfung verfasste er mehrere praktische Bekämpfungsanleitungen, von denen insbesondere die über die Schädlinge des Obst- und Beerenbaues angeführt sei. Er führte die wiederholte Kontrolle der Baumschulen, Gewächshäuser und Mühlen sowie die Massnahmen zu ihrer Reinigung von Schädlingsansteckung ein. Für das Zustandebringen eines unabhängigen Instituts für Pflanzenschutz in Finnland hat er tatkräftige Arbeit geleistet.
